РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

1 юли 2008 година*

По съединени дела C-341/06 P и C-342/06 P

с предмет две жалби на основание на член 56 от Статута на Съда, подадени на 4 август 2006 г.,

**Chronopost SA**, установено в Issy-les-Moulineaux (Франция), за което се явява адв. D. Berlin, avocat (C-341/06 P),

**La Poste**, установено в Париж (Франция), за което се явява адв. H. Lehman, avocat (C-342/06 P),

жалбоподатели,

като другите страни в производството са:

**Union française de l'express (Френски съюз на експреса) (UFEX)**, установен Roissy-en-France (Франция),

* Език на производството: френски.

**DHL Express (Франция) SAS**, по-рано DHL International SA, установено в Roissy-en-France, Франция,

**Federal express international (Франция) SNC**, установено в Gennevilliers (Франция),

**CRIE SA,** в съдебна ликвидация, установено в Asnières (Франция),

представлявани от адв. E. Morgan de Rivery и адв. J. Derenne, avocats,

жалбоподатели в първоинстанционното производство,

**Комисия на Европейските общности**, за която се явява г-н C. Giolito, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

**Френска република**, за която се явяват г-н G. de Bergues и г-н F. Million, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н P. Jann, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Rosas, г-н K. Lenaerts, г-н G. Arestis и г-н U. Lõhmus, председатели на състави, г-н P. Kūris, г-н E. Juhász, г-н A. Borg Barthet, г-н J. Malenovský (докладчик), г-н E. Levits и г-н A. Ó Caoimh, съдии,

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 декември 2007 г.,

постанови настоящото

**Решение**

1 С жалбите си Chronopost SA (наричано по-нататък „Chronopost“) (C-341/06 P) и La Poste (C-342/06 P) искат отмяна на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 7 юни 2006 г. по дело UFEX и др./Комисия (T-613/97, Recueil, стр. II-1531, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“).

2 С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отменя частично Решение 98/365/ЕО на Комисията от 1 октомври 1997 г. относно държавна помощ, която Франция предоставя на SFMI-Chronopost (ОВ L 164, 1998 г., стр. 37, наричано по-нататък „спорното решение“).

**Обстоятелства в основата на спора**

3 Обстоятелствата в основата на спора са изложени, както следва в точки 2—18 от обжалваното съдебно решение:

„2 До края на 1990 г. [La Poste], което осъществява дейност като законен монопол в сектора на обикновените пощенски услуги, е неразделна част от френската администрация. От 1 януари 1991 г. то е организирано като публичноправно юридическо лице съобразно разпоредбите на Закон 90-568 от 2 юли 1990 г. относно организацията на обществената услуга на пощите и телекомуникациите (JORF от 8 юли 1990 г., стр. 8069, наричан по-нататък „Закон 90-568“). Този закон му позволява да извършва някои дейности, отворени за конкуренция, а именно изпращането на експресни пратки.

3 Société française de messagerie internationale (Френско дружество за международни пощенски услуги, наричано по-нататък „SFMI“) е частноправно дружество, на което от края на 1985 г. е поверено управлението на службата за експресни куриерски услуги на La Poste. Това предприятие е създадено с дружествен капитал от 10 милиона френски франка (FRF) (около 1 524 490 EUR), разпределен между Sofipost (66 %), финансово дружество, което е 100 % собственост на La Poste, и TAT Express (34 %), дъщерно дружество на авиокомпанията Transport aérien transrégional (наричана по-нататък „TAT“).

4 Редът за експлоатация и пускане на пазара на експресните куриерски услуги, които SFMI предоставя под името EMS/Chronopost, е определен в

инструкция на френското министерство на пощите и далекосъобщенията от 19 август 1986 г. Според тази инструкция La Poste трябва да предостави на SFMI логистично и търговско подпомагане. Договорните отношения между La Poste и SFMI са уредени в споразумения, първото от които е от 1986 г.

5 През 1992 г. структурата на осъществяваната от SFMI дейност за експресни куриерски услуги е променена. Sofipost и TAT създават ново дружество [Chronopost], в което също притежават съответно 66 % и 34 % от акциите. Дружеството Chronopost, което до 1 януари 1995 г. има изключителен достъп до мрежата на La Poste, се пренасочва към националните експресни куриерски услуги. SFMI е изкупено от GD Express Worldwide France, дъщерно дружество на съвместно международно предприятие, обединяващо австралийското дружество TNT и пощите на пет страни, концентрация, разрешена с Решение на Комисията от 2 декември 1991 г. (дело IV/M.102 — TNT/Canada Post, DBP Postdienst, La Poste, PTT Poste и Sweden Post) (ОВ C 322, стр. 19). SFMI запазва международната дейност за експресни куриерски услуги, използвайки Chronopost като агент и доставчик на услуги при обработването във Франция на международните му пратки (наричано по-нататък „SFMI-Chronopost“).

6 Syndicat français de l'express international (SFEI) (френски синдикат на международния експрес) […] е регистриран по френското право професионален съюз, обединяващ почти всички дружества, предлагащи експресни куриерски услуги, които са в конкуренция със SFMI-Chronopost.

7 На 21 декември 1990 г. SFEI подава оплакване до Комисията на Европейските общности по-конкретно с мотива, че предоставяното от La Poste на [SFMI-Chronopost] логистично и търговско подпомагане представлява държавна помощ по смисъла на член 92 от Договора за ЕО (понастоящем след изменението член 87 ЕО). В оплакването се посочва главно фактът, че заплащаното от SFMI възнаграждение за съдействието, предоставяно от La Poste, не отговаря на нормалните пазарни условия. Разликата между пазарната цена за получаването на такива услуги и тази, реално плащана от [SFMI-Chronopost], представлявала държавна помощ. Към оплакването е приложено икономическо проучване, осъществено по искане на SFEI от консултантското дружество Braxton associés (наричано по-нататък „Braxton“), за да бъде оценен размерът на помощта в периода 1986—1989 г.

8 С писмо от 10 март 1992 г. Комисията уведомява SFEI за приключването на преписката, образувана въз основа на неговото оплакване. На 16 май 1992 г. SFEI и други предприятия подават до Съда на Европейските общности жалба за отмяна на това решение. След решението на Комисията от 9 юли 1992 г. за оттегляне на решението и от 10 март 1992 г. Съдът се произнася, че липсва основание за произнасяне на решение по същество (Определение на Съда от 18 ноември 1992 г. по дело SFEI и др./Комисия, C-222/92).

9 По искане на Комисията Френската република и предава сведения с писмо от 21 януари, с факс от 3 май и с писмо от 18 юни 1993 г.

10 На 16 юни 1993 г. SFEI и други предприятия предявяват иск срещу SFMI, Chronopost, La Poste и други пред tribunal de commerce de Paris (Търговски съд Париж). Към него е приложено второ проучване [на Braxton], в което данните от първото проучване са актуализирани и периодът на оценяване на помощта е продължен до края на 1991 г. С решение от 5 януари 1994 г. tribunal de commerce de Paris поставя на Съда няколко преюдициални въпроса относно тълкуването на член 92 от Договора и на член 93 от Договора за ЕО (понастоящем член 88 ЕО), единият от които се отнася до понятието за държавна помощ при обстоятелствата по настоящото дело. Като допълнение към становището си от 10 май 1994 г. френското правителство представя пред Съда икономическо проучване, направено от дружеството Ernst & Young. В Решение от 11 юли 1996 г. по дело SFEI и др. (C-39/94, Recueil, стр. I-3547 [...]) Съдът решава, че „[п]редоставянето на логистично и търговско подпомагане от едно публично предприятие на неговите частноправни дъщерни дружества, извършващи дейност, отворена за свободна конкуренция, може да представлява държавна помощ, по смисъла на член 92 от Договора, ако получаваното в замяна заплащане е по-ниско от това, което би било изисквано при нормални пазарни условия“ (точка 62).

11 Междувременно с писмо на Комисията от 20 март 1996 г. Френската република е уведомена за откриването на процедурата, предвидена в член 93, параграф 2 от Договора. На 30 май 1996 г. тя изпраща на Комисията мнението си по този въпрос.

[...]

13 В отговор на това известие на 17 август 1996 г. SFEI представя на Комисията мнението си. Към него то прилага ново икономическо проучване, направено от кантората Bain & Co. Наред с това SFEI разширява предмета на оплакването си от 21 декември 1990 г. към няколко нови елемента, по-специално използването на имиджа на La Poste, привилегирования достъп до предаванията на Radio France, митнически и данъчни привилегии и инвестиции на La Poste в платформи за куриерски услуги.

14 През септември 1986 г. Комисията предава на Френската република мнението на SFEI. В отговор Френската република изпраща на Комисията писмо, към което прилага направено от консултантското дружество Deloitte Touche Tohmatsu икономическо проучване (наричано по-нататък „доклад „Deloitte““).

[…]

18 На 1 октомври 1997 г. Комисията приема [спорното] решение […]“.

**Спорното решение**

4 От точки 19—23 от обжалваното съдебно решение се установява изложеното по-долу:

„19 В [спорното] решение Комисията установява, че следва да се разграничат две категории мерки. Първата категория се състои в предоставянето от La Poste, от една страна, на логистичното подпомагане, изразяващо се в предоставянето на пощенските инфраструктури на разположение на SFMI-Chronopost за събирането, сортирането, превозването и доставянето на неговите пратки, и от друга страна, на търговско подпомагане, т.е. на достъп

на SFMI-Chronopost до клиентелата на La Poste и на апортирането от последното на неговото търговско предприятие в полза на SFMI-Chronopost. Втората категория се състои в особени мерки, като например привилегирования достъп до Radio France и данъчните и митнически привилегии.

20 Комисията смята, че релевантният въпрос е „дали условията на сделката между La Poste и SFMI-Chronopost са сравними с тези по равностойна сделка между частно дружество майка, което е напълно възможно да бъде в монополно положение (например тъй като притежава изключителни права), и неговото дъщерно дружество". Според Комисията няма никакво финансово предимство, ако вътрешните цени за разменяните между принадлежащите към една и съща група дружества стоки и услуги „са изчислени на база на пълните разходи (тоест общите разходи плюс доходите от собствения капитал)"."

21 В това отношение Комисията обръща внимание на факта, че направените от SFMI-Chronopost плащания не покривали общите разходи през първите две години на експлоатация, но покривали всички разходи, без разноските за централно управление и за регионални дирекции. Тя приема, първо, че не е ненормално в периода на започването на дейността плащанията, направени от едно ново предприятие, а именно от SFMI-Chronopost, да покриват само променливите разходи. Второ, пак според Комисията Френската република е успяла да докаже, че от 1988 г. насам плащаното от SFMI-Chronopost възнаграждение покрива всички направени от La Poste разходи, както и доходите от собствения капитал, инвестиран от него. Наред с това Комисията изчислява, че нивото на вътрешна доходност (наричано по-нататък „НВД") на инвестицията на La Poste, в качеството му на акционер, надвишава значително цената на капитала на дружеството през 1986 г., т.е. нивото на нормалната доходност, която частен инвеститор би изисквал при сходни условия. Следователно La Poste е предоставило нормално логистично и търговско подпомагане на своето дъщерно дружество при нормални пазарни условия и това подпомагане следователно не представлява държавна помощ.

22 Що се отнася до втората категория, а именно различните особени мерки, Комисията смята, че SFMI-Chronopost не се ползвало от никакво предимство във връзка с митническите формалности, гербовия налог, данъка върху заплатите или сроковете за плащане. Използването на превозните средства на La Poste като място за реклама според Комисията трябвало да се смята за нормално търговско подпомагане между дружество майка и неговото

дъщерно дружество и SFMI-Chronopost не се е ползвало от никакво преференциално третиране за рекламата по Radio France. Комисията е могла също да установи, че поетите от La Poste ангажименти при даването на разрешение за съвместното предприятие с Решение на Комисията от 2 декември 1991 г. не представляват държавна помощ.

23 В член 1 от [спорното] решение Комисията установява следното:

„[П]редоставеното от La Poste на нейното дъщерно дружество SFMI-Chronopost логистично и търговско подпомагане, другите финансови сделки между тези две дружества, отношението между SFMI-Chronopost и Radio France, приложимият по отношение на La Poste и на SFMI-Chronopost митнически режим, системата на данък върху заплатите и на гербов налог, приложими по отношение на La Poste и нейната инвестиция […] в платформи за куриерски услуги, не представляват държавна помощ в полза на SFMI-Chronopost."

**Първото производство пред Първоинстанционния съд**

5 С жалба, депозирана в секретариата на Първоинстанционния съд на 30 декември 1997 г., SFEI, понастоящем Union française de l'express (Ufex ), както и три членуващи в него дружества, DHL i nternational SA, Federal express international (Франция) SNC и CRIE SA (наричани по-нататък „Ufex и др.") искат отмяна на спорното решение. Chronopost, La Poste и Френската република встъпват на страната на Комисията.

6 В подкрепа на жалбата си Ufex и др. посочват четири правни основания за отмяна, изведени съответно от нарушаване на правото на защита, по-конкретно на правото на достъп до преписката, от недостатъчното мотивиране, от фактически грешки и от явни грешки в преценката, както и от нарушение на понятието за държавна помощ.

7 Четвъртото правно основание се разделя на две части, според които Комисията не се е съобразила с понятието за държавна помощ, от една страна, като не е взела предвид нормалните пазарни условия при анализа на заплащането на подпомагането, предоставено от La Poste на SFMI-Chronopost, а от друга страна, като е изключила от това понятие различни мерки, от които се е ползвало SFMI-Chronopost.

8 Първоинстанционният съд се произнася по жалбата с Решение от 14 декември 2000 г. по дело Ufex и др./Комисия, (T-613/97, Recueil, стр. II-4055).

**Решението по дело Ufex и др./Комисия**

9 С Решение по дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе, Първоинстанционният съд приема, че първата част от четвъртото правно основание е основателна.

10 В точка 79 от това решение Първоинстанционният съд прави следния извод:

„79 Следователно трябва да бъде отменен член 1 от спорното решение, в частта, в която е прието, че логистичното и търговско подпомагане, предоставено от La Poste на дъщерното му дружество SFMI-Chronopost, не представлява държавна помощ в полза на SFMI-Chronopost, без да е необходимо да се изследва втората част от това правно основание или другите правни основания, доколкото те се отнасят до логистичното и търговско подпомагане, предоставено от La Poste на дъщерното му дружество SFMI-Chronopost. По-конкретно, не следва да се разглежда второто правно основание, в което жалбоподателите твърдят по същество, че мотивите на спорното решение относно логистичното и търговско подпомагане са недостатъчни.“

11 Поради това в следващите точки от Решение по дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе, Първоинстанционният съд разглежда само първото правно основание относно твърдяното нарушаване на правото на защита на Ufex и др. и доводите, развити при излагане на третото правно основание относно фактическите грешки и явните грешки в преценката, които се различават от разгледаните по-рано в рамките на четвъртото правно основание. В двата случая направените от Ufex и др. оплаквания са отхвърлени.

12 Поради това Първоинстанционният съд се ограничава до отмяна на член 1 от спорното решение в частта, в която е прието, че логистичното и търговско подпомагане, предоставено от La Poste на дъщерното му дружество SFMI-Chronopost, не представлява държавна помощ в полза на последното.

**Жалбите срещу Решение по дело Ufex и др./Комисия**

13 С актове, депозирани в секретариата на Съда съответно на 19 и на 23 февруари 2001 г., Chronopost, La Poste и Френската република подават жалба на основание член 56 от Статута ЕО на Съда срещу Решение по дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе. Тези жалби са съединени.

14 С Решение от 3 юли 2003 г. по дело Chronopost и др./Ufex и др.(C-83/01 P, C-93/01 P и C-94/01 P, Recueil, стр. I-6993) Съдът приема за основателно първото правно основание на жалбите, изведено от нарушение на член 92, параграф 1 от Договора, произтичащо от неправилното тълкуване от страна на Първоинстанционния съд на понятието „нормални пазарни условия“.

15 От точки 32—41 от Решение по дело Chronopost и др./Ufex и др., посочено по-горе, се установява следното:

„32 […] Първоинстанционният съд посочва в точка 75 от решението [по дело Ufex и др./Комисия], че Комисията е трябвало поне да провери дали получената от La Poste насрещна престация е сравнима с тази, изисквана от частно финансово дружество или частна група предприятия, които не развиват дейност в резервиран сектор.

33 Тази преценка, която пренебрегва факта, че предприятие като La Poste е в положение, което се различава много от това на действащо при нормални пазарни условия частно предприятие, е опорочена от грешка при прилагане на правото.

34 Всъщност на La Poste е възложена услуга от общ икономически интерес по смисъла на член 90, параграф 2 от Договора за ЕО [понастоящем член 86, параграф 2 ЕО] (вж. Решение от 19 май 1993 г. по дело Corbeau, C-320/91, Recueil, стр. I-2533, точка 15). Подобна услуга се състои по същество в задължението за осигуряване на събирането, превозването и доставянето на пощенските пратки в полза на всички ползватели на цялата територия на съответната държава-членка, при еднакви тарифи и сходни условия за качество.

35 За тази цел La Poste е трябвало да се снабди или е било снабдено със значителни инфраструктури и средства („пощенската мрежа“), позволяващи му да предоставя основната пощенска услуга на всички ползватели, включително в районите с малка гъстота на населението, в които тарифите не покриват разходите, произтичащи от предоставянето на разглежданата услуга.

36 Поради характерните особености на услугата, която мрежата на La Poste позволява да бъде гарантирана, създаването и поддържането на тази мрежа не отговарят на чисто търговска логика. Както се припомня в точка 22 от настоящото решение, Ufex и др. все пак приемат, че мрежа като тази, от която е могло да се ползва SFMI-Chronopost, очевидно не е пазарна мрежа. Следователно тази мрежа никога не би била създадена от частно предприятие.

37 Освен това предоставянето на логистичното и търговско подпомагане е неразделно свързано с мрежата на La Poste, тъй като се състои именно в поставянето на разположение на тази мрежа, която няма еквивалент на пазара.

38 При тези условия, при липсата на каквато и да е възможност за сравнение на положението на La Poste с това на частна група предприятия, които не упражняват дейност в резервиран сектор, „нормалните пазарни условия", които неизбежно са хипотетични, трябва да се преценяват, като се сравняват с наличните обективни и подлежащи на проверка елементи."

39 В дадения случай направените от La Poste разходи за предоставяне на логистично и търговско подпомагане на дъщерното му дружество могат да бъдат такива обективни и подлежащи на проверка елементи.

40 На тази основа съществуването на държавна помощ в полза на SFMI-Chronopost може да бъде изключено, ако от една страна, бъде установено, че изискваната насрещна престация покрива подобаващо всички причинени от предоставянето на логистичното и търговско подпомагане допълнителни променливи разходи, подходящо участие в постоянните разходи, свързани с използването на пощенската мрежа, както и подходящи доходи от собствения капитал, доколкото е предоставен за конкурентната дейност на SFMI-Chronopost, и от друга страна, ако никаква улика не дава основание да се смята, че тези елементи са били подценени или определени произволно.

41 С оглед на всички изложени по-горе съображения Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, тълкувайки член 92, параграф 1 от Договора в смисъл, че Комисията не е могла да прецени съществуването на помощ в полза на SFMI-Chronopost, като се позове на направените от La Poste разходи, но е могла да провери дали получената от La Poste насрещна престация „е сравнима с изискваната от частно финансово дружество или частна група предприятия, които не упражняват дейност в резервиран сектор, следващи структурна, обща или отраслова политика и водени от дългосрочни перспективи."

16 Поради това и след като приема, че не следва да се разглеждат останалите правни основания на жалбите и че спорът не може да бъде разрешен, Съдът отменя Решение по дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе, и връща делото на Първоинстанционния съд.

**Второто производство пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение**

17 Делото е разпределено на четвърти разширен състав на Първоинстанционния съд. Тъй като разпределянето на съдиите в съставите на Първоинстанционния съд е променено с решение на същия от 13 септември 2004 г. (ОВ C 251, стр. 12), съдията докладчик е разпределен в трети разширен състав, на който впоследствие е разпределено това дело (точка 37 от обжалваното съдебно решение).

18 Устната фаза на производството приключва най-напред на 23 август 2005 г., а после, след възобновяването и, на 19 декември 2005 г.

19 С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд се е произнесъл по исканията на страните, с които продължава да бъде сезиран след връщането на делото за ново разглеждане.

20 В точка 49 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е приел, на първо място, че Ufex и др. по същество поддържат второто, третото и четвъртото правно основание, повдигнати в хода на производството, приключило с посоченото по-горе решение по дело Ufex и др./Комисия, а именно правните основания, изведени съответно от нарушение на задължението за мотивиране, от фактически неточности и от явни грешки в преценката при анализа на заплащането на предоставяното от La Poste подпомагане, както и от неправилно прилагане на понятието за държавна помощ.

21 В точка 51 от обжалваното съдебно решение, след като приема, че е уместно най-напред да се изследва правното основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране, Първоинстанционният съд добавя, че „правните основания, изведени от фактически неточности и явни грешки в преценката, както и от неправилното прилагане на понятието за държавна помощ, които се смесват, впоследствие ще бъдат разгледани заедно“.

22 След като в точки 63—71 от обжалваното съдебно решение припомня съдържанието на съдебната практика относно мотивирането, в точки 77—95 от същото решение Първоинстанционният съд уважава първото правно основание, като се обосновава с това, че мотивите на спорното решение не позволяват да се преценят допълнителните променливи разходи, причинени от предоставянето на логистичното и търговско подпомагане, нито подходящото участие в постоянните разходи, свързани с използването на пощенската мрежа, нито подходящите доходи от собствения капитал, нито покриването на разходите изобщо.

23 Впрочем в точки 96—100 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд посочва обстоятелства, които в конкретния случай обосновават по-подробно мотивиране на спорното решение.

24 В точка 101 от посоченото решение той прави извода, „[…] че [спорното] решение следва да се отмени поради липса на мотиви, доколкото в него се приема, че логистичното и търговско подпомагане, предоставяно от La Poste на SFMI-Chronopost, не представлява държавна помощ.“

25 Първоинстанционният съд по-нататък изследва правното основание, изведено от нарушение на понятието за държавна помощ.

26 На първо място, в точка 102 от обжалваното съдебно решение той приема, че с оглед на недостатъчното мотивиране на спорното решение, за него не е възможно да изследва доводите, изведени от твърдяната липса на покриване на разходите от SFMI-Chronopost, от подценяването и от произволния характер на някои доказателства, възприети от Комисията, от грешките в

счетоводните корекции, направени в приложение 4 към доклада „Deloitte“, от ненормално високото равнище на НВД или от причините за рентабилността на SFMI-Chronopost.

27 На второ място, в точки 162—171 от обжалваното съдебно решение, Първоинстанционният съд е отхвърлил всички останали изложени от Ufex и др. доводи, с изключение на този, основаващ се на факта, че прехвърлянето на клиентелата на Postadex представлявало само по себе си мярка, различна от логистичното и търговско подпомагане, и следователно също държавна помощ.

28 По последния въпрос Първоинстанционният съд е счел, че като приема, че това прехвърляне не представлява такава помощ поради отсъствието на каквото и да е измеримо в пари предимство, Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото.

29 Поради това с обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд:

— е отменил спорното решение в частта, в която е прието, че нито логистичното и търговско подпомагане, предоставено от La Poste на дъщерното му дружество SFMI-Chronopost, нито прехвърлянето на Postadex представляват държавни помощи в полза на SFMI-Chronopost,

— е осъдил Комисията да понесе направените от нея съдебни разноски и 75 % от съдебните разноски на Ufex и др., с изключение на тези, направени поради встъпванията пред Първоинстанционния съд и пред Съда,

— е осъдил Ufex и др. да понесат остатъка от направените от тях съдебни разноски както пред Първоинстанционния съд, така и пред Съда, и

— е осъдил Chronopost, La Poste и Френската република да понесат направените от тях съдебни разноски пред Първоинстанционния съд и пред Съда.

**Производството пред Съда по жалбите, предмет на настоящото производство**

30 В жалбата си Chronopost иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение в частта, с която се отменя частично спорното решение,

— да се произнесе по останалата част от спора и да постанови окончателно решение по спора,

— да отхвърли искането за отмяна на спорното решение и

— да осъди Ufex и др. да заплатят съдебните разноски.

31 В жалбата си La Poste иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение в частта, с която се отменя частично спорното решение, и

— да осъди Ufex и др. да заплатят направените от La Poste както пред Първоинстанционния съд, така и пред Съда съдебни разноски.

32 Ufex и др. искат от Съда:

— да отхвърли жалбите и

— да осъди Chronopost, както и La Poste да заплатят съдебните разноски.

33 С определение на председателя на Съда от 18 април 2007 г. двете дела са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

**По жалбите**

34 Chronopost и La Poste, жалбоподатели в настоящото производство по обжалване, излагат по същество четири правни основания, изведени съответно:

— от процесуално нарушение, свързано с нередовния състав на Първоинстанционния съд, постановил обжалваното съдебно решение,

— от процесуално нарушение, свързано с произнасянето по същество от Първоинстанционния съд по недопустимо правно основание,

— от грешка при прилагане на правото, допусната от Първоинстанционния съд при преценката на задължението за мотивиране на спорното решение в частта относно логистичното и търговско подпомагане, предоставено на SFMI-Chronopost от La Poste, и

— от допусната от Първоинстанционния съд грешка при прилагане на правото при преценката на понятието за държавна помощ във връзка с прехвърлянето на клиентелата на Postadex.

*По първото правно основание, изведено от процесуално нарушение, свързано с нередовния състав на Първоинстанционния съд, постановил обжалваното съдебно решение*

Доводи на страните

35 Chronopost и La Poste поддържат, че обжалваното съдебно решение е постановено след нередовна процедура, тъй като съдията докладчик в постановилия това решение съдебен състав е бил председател и съдия докладчик в съдебния състав, постановил Решение по дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе.

36 Основният принцип за правото на справедлив съдебен процес обаче, прогласен в член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), който изисква делото да бъде разгледано от независим и безпристрастен съд, предполагал съставът на разглеждащия делото съдебен състав, сезиран след връщането на делото за ново разглеждане след отмяната на Решение по дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе, да не може да породи съмнение относно безпристрастността на този състав поради участието в него на съдия, който е запознат с делото като докладчик в състава, постановил отменения съдебно решение. Следователно бил нарушен член 6 от Договора за ЕС.

37 UFEX и др. поддържат, на първо място, че това правно основание е недопустимо. Тъй като съставът на съдебния състав, постановил обжалваното съдебно решение, и името на съдията докладчик са известни още преди устната фаза на производството, проведена пред Първоинстанционния съд, Chronopost и La Poste са могли да изложат съмненията си относно безпристрастността на съдебния състав по време на тази устна фаза на производството. След като са се отказали от тази възможност, тяхното правно основание следователно е ново и поради това недопустимо, както постановява Съда в Решение от 9 септември 1999 г. по дело Petrides/Комисия (C-64/98 P, Recueil, стр. I-5187).

38 На второ място, Ufex и др. поддържат, че това правно основание е неоснователно. Всъщност съставът на съда, който е постановил обжалваното съдебно решение, бил в съответствие с разпоредбите на член 118 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, регламентиращ този състав, когато Първоинстанционният съд е сезиран след връщане на делото за ново разглеждане от Съда, след отмяна на постановено преди това решение.

39 Тези разпоредби не изисквали разпределянето на друг състав, което впрочем би било невъзможно, когато първото решение е постановено от пленума на Първоинстанционния съд. В тази област няма обща за държавите-членки конституционна традиция, която да може да бъде противопоставена. Смята се, че колегиалността неутрализира риска от пристрастност на даден член на състава.

40 От гледна точка на подхода, който би имал Европейският съд по правата на човека (наричан по-нататък „Съда по правата на човека“) по въпроса за безпристрастността на юрисдикцията, следва да се отбележи, че в конкретния случай не е могло да бъде посочено никакво субективно или обективно доказателство за пристрастност. Обратно, поверяването на толкова сложно дело като разглеждането на същия съдия докладчик, който е трябвало да се произнесе по него преди връщането за ново разглеждане, е проява на добро правораздаване.

41 В репликите си Chronopost и La Poste оспорват недопустимостта, която е противопоставена на тяхното правно основание. Всъщност Ufex и др. по никакъв начин не биха могли да се позовават на новостта на едно правно основание, изведено от нарушаване на основен принцип, което поради това е свързано с обществения ред и от което не е възможно да бъде направен отказ.

42 По-нататък, такова правно основание не би могло да бъде предявено преди постановяване на решението на Първоинстанционния съд. Освен това такова правно основание не спада към процесуалните възражения или искания, направени в хода на производството, по които Първоинстанционният съд би могъл да се произнесе по силата на член 111 от своя процедурен правилник. Посоченият правилник не съдържал и разпоредби относно възможността за отвод на съдия. Тъй като това правно основание е изложено в жалбата пред Съда, не ставало въпрос за ново правно основание, предявено „в хода на производството“ по смисъла на член 42, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда.

43 В дупликите си UFEX и др. поддържат, че посочените в репликата доводи, според които нарушаването на основен принцип било правно основание, свързано с обществения ред, представляват ново правно основание и следователно са недопустими. Освен това посоченото в член 42, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда производство е това, което започва пред Първоинстанционния съд и продължава пред Съда с обжалването.

Съображения на Съда

44 Правото на справедлив съдебен процес, както произтича по-специално от член 6, алинея 1 от ЕКПЧ, представлява основно право, зачитано от Европейския съюз като общ принцип по силата на член 6, параграф 2 ЕС (Решение от 26 юни 2007 г. по дело Ordre des barreaux francophones и germanophones и др. C-305/05, Recueil, стр. I-5305, точка 29).

45 Това право на справедлив съдебен процес предполага, че всяко лице има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона. Това право намира приложение при съдебно обжалване на решение на Комисията (вж. в този смисъл Решение от 17 декември 1998 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия, C-185/95 P, Recueil, стр. I-8417, точка 21).

46 Гаранциите за достъп до независим и безпристрастен съд, и в частност тези, които определят понятието за него, както и състава му, представляват крайъгълният камък на правото на справедлив съдебен процес. То включва задължение за всяка юрисдикция да провери дали от гледна точка на състава си тя представлява такъв независим и безпристрастен съд, когато по този въпрос бъде направено оспорване, което на пръв поглед не изглежда явно несериозно. Тази проверка е необходима за доверието, което съдилищата на едно демократично общество трябва да вдъхват на правните субекти (вж. в това отношение ЕСПЧ, Решение по дело Remli с/у Франция от 23 април 1996 г., *Recueil des arrêts et décisions* 1996-II, стр. 574, § 48). В този смисъл подобен контрол представлява съществено изискване за форма, което има императивен характер.

47 От това следва, че ако при обжалване бъде направено оспорване по този въпрос, което не е, както в настоящия случай, явно несериозно, Съдът е длъжен да провери редовността на състава на Първоинстанционния съд, който е постановил обжалваното съдебно решение.

48 С други думи, правно основание, изведено от нередовността на състава на Първоинстанционния съд, като това, с което е сезиран Съдът, трябва да се разглежда като правно основание, свързано с обществения ред, и трябва да бъде разгледано служебно (вж. относно служебното повдигане на правни основания, свързани с обществения ред, по-специално Решение от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's Франция, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 67).

49 Разглеждането на такова правно основание може следователно да стане на всеки етап на производството (вж. в този смисъл Решение от 20 февруари 1997 г. по дело Комисия/Daffix, C-166/95 P, Recueil, стр. I-983, точка 25).

50 При тези условия обстоятелството, че Комисията, главна страна в първоинстанционното производство, не е направила пред Първоинстанционния съд възражение за нередовността, на която се позовават Chronopost и La Poste в подкрепа на правното си основание пред Съда, и поради това при всички случаи вече не е допустимо встъпилите в производството пред първата инстанция заинтересовани страни да го направят в рамките на обжалването си, не би могло да се изтъква успешно като мотив за противопоставяне на разглеждането на такова правно основание от Съда.

51 От представените на Съда доказателства по преписката се установява в това отношение, а и не се спори, че функциите на съдия докладчик в състава, постановил обжалваното съдебно решение, са били поверени на един от неговите членове, едновременно председател и съдия докладчик в съдебния състав, който е постановил Решение по дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе.

52 Не е установено обаче, че като е определил по този начин съдията докладчик, Първоинстанционният съд не е спазил изискването за безпристрастност, което е задължително за неговите членове, и по този начин не се е съобразил с основното право на справедлив съдебен процес.

53 Действително следва да се отбележи, първо, че фактът, че на същия съдия, участващ в двата последователни състава, са поверени функциите на съдия докладчик, е сам по себе си без значение за преценката на спазването на изискването за безпристрастност, щом като тези функции се упражняват в колегиален състав.

54 Второ, изискването за безпристрастност има два аспекта. От една страна, съдът трябва да бъде субективно безпристрастен, т.е. никой от членовете му не трябва да показва, че е взел страна или има лично, предварително формирано становище, като личната безпристрастност се предполага до доказване на противното. От друга страна, съдът трябва да бъде обективно безпристрастен, т.е. трябва да дава достатъчно гаранции, за да бъде изключено в това отношение всяко основателно съмнение (вж. в този смисъл по-конкретно ЕСПЧ, Решение от 24 февруари 1993 г. по дело Fey с/у Австрия, серия A, № 255 A, стр. 12, § 28, Решение от 25 февруари 1997 г. по дело Findlay с/у Обединено кралство, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-I, стр. 281, § 73, както и Решение от 4 октомври 2007 г. по дело Forum Maritime S.A. с/у Румъния, № 63610/00 и № 38692/05, все още непубликувано в *Recueil des arrêts et décisions*).

55 Следва обаче да се отбележи, от една страна, че в дадения случай Chronopost и La Poste не се позовават на лична пристрастност на членове на Първоинстанционния съд.

56 От друга страна, обстоятелството, че един и същи съдия участва в два състава, които последователно е трябвало да разгледат едно и също дело, не би могло

само по себе си, извън всякакъв друг обективен факт, да породи съмнение относно безпристрастността на Първоинстанционния съд.

57 В това отношение не се установява, че връщането на делото за ново разглеждане от друг състав, напълно различен от този, който е трябвало първи да разгледа делото, трябва и може в светлината на общностното право да се смята като общо задължение.

58 Впрочем Съдът по правата на човека приема, че не би могло да се изведе като общ принцип, произтичащ от задължението за безпристрастност, че юрисдикция, която отменя административно или съдебно решение, е длъжна да препрати делото на друг правораздавателен орган или на конституиран по друг начин състав на този орган (вж. по-специално ЕСПЧ, Решение от 16 юли 1971 г. по дело Ringeisen с/у Австрия, серия A, № 13, § 97 и Решение от 26 септември 1995 г. по дело Diennet с/у Франция, серия A, № 325-A, § 37).

59 Уместно е да се отбележи освен това, че по силата на член 27, алинея 3 от ЕКПЧ, когато въз основа на жалба срещу решение на една от камарите дадено дело е отнесено в Голямата камара на Съда по правата на човека за ново разглеждане, никой от съдиите от камарата, произнесла решението, не може да участва в Голямата камара, с изключение на председателя на камарата и на съдията, участвал от името на заинтересуваната държава. По този начин ЕКПЧ допуска съдиите, които са гледали делото веднъж, да участват в друг състав, който трябва да разгледа отново същото дело и това обстоятелство не се оказва само по себе си несъвместимо с изискванията за справедлив съдебен процес.

60 При тези условия в конкретния случай не е установено, че съставът, постановил обжалваното съдебно решение, е бил нередовен единствено поради участието в него на член на Първоинстанционния съд, който вече е заседавал в състава, който по-рано е трябвало да разгледа делото.

61 Следователно първото правно основание трябва да се отхвърли.

*По второто правно основание, изведено от процесуално нарушение, състоящо се в произнасянето по същество от Първоинстанционния съд по недопустимо правно основание*

Доводи на страните

62 В първа част La Poste поддържа, че Първоинстанционният съд е пропуснал да се произнесе по възражението за недопустимост, което то е противопоставило на правно основание, изтъкнато от Ufex и др. и изведено от факта, че прехвърлянето на Postadex представлява държавна помощ, правно основание, което не е било представено в производството, по което е постановено Решение по дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе, и което следователно е ново в производството, по което е произнесено обжалваното съдебно решение. Във втора част то поддържа, че като се произнесъл по това ново правно основание, Първоинстанционният съд е нарушил разпоредбите на член 48, параграф 2 от своя процедурен правилник.

63 Ufex и др. оспорват допустимостта на първата част от това правно основание, поради това че тя почива на неясни и противоречиви доводи и не сочи коя разпоредба от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд не е спазена.

64 Впрочем тази част не била обоснована, тъй като Първоинстанционният съд не е длъжен да отговаря на възражение, самото то недопустимо, понеже е повдигнато само от встъпила страна. По-нататък, уточнявайки, че Първоинстанционният съд е дал нова квалификация на това правно основание, като го е разгледал в рамките на правното основание на жалбата, изведено от явна грешка в преценката, La Poste признава, че това правно основание наистина е било посочено и следователно не е ново. По този начин и тъй като Първоинстанционният съд е могъл формално да подреди по друг начин изложените в жалбата доводи, втората част също не е основателна.

65 В репликата си La Poste оспорва недопустимостта, противопоставена на първата част от второто му правно основание. То поддържа, че тази част е ясна. Впрочем дори ако възражението за недопустимост, което то е направило пред Първоинстанционния съд, е било недопустимо, последният е трябвало да го

констатира изрично. Освен това практиката на Съда относно недопустимостта на направените от встъпила страна възражения е по-нюансирана, отколкото твърдят Ufex и др., и не изключва разглеждането на тези възражения за всеки конкретен случай. Разглеждането в случая възражение е допустимо, понеже според La Poste, най-напред, неговите правни основания имат същата цел като тези на Комисията, след това, посоченото от Ufex и др. ново правно основание е било посочено наистина след встъпването и накрая, La Poste, обвинено, че е нарушило свързаните с държавните помощи правила, има интерес да направи възражения, които Комисията е пропуснала.

66 В дупликата си UFEX и др. потвърждават недопустимостта на направеното от встъпила страна възражение, което що се отнася до новостта на дадено правно основание, не е свързано с обществения ред.

Съображения на Съда

— По първата част от второто правно основание

67 Встъпила страна не може да прави възражение за недопустимост, което не е направено в писменото становище на ответника (вж. Решение от 24 март 1993 г. по дело CIRFS и др./Комисия, C-313/90, Recueil, стр. I-1125, точки 21 и 22, Решение от 15 юни 1993 г. по дело Matra/Комисия, C-225/91, Recueil, стр. I-3203, точки 11 и 12, както и Решение от 19 март 2002 г. по дело Комисия/Ирландия, C-13/00, Recueil, стр. I-2943, точка 5).

68 Безспорно е, че в производството, в което е постановено обжалваното съдебно решение, La Poste е имало качеството на встъпила в подкрепа на исканията на Комисията страна и че последната не е направила възражението за недопустимост, на което La Poste се е позовало пред Първоинстанционния съд, изведено от обстоятелството, че правното основание, което посочват UFEX и др. и което се отнася до прехвърлянето на Postadex, е ново, поради това че не е било изложено в производството по дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе.

69 Така направеното от La Poste възражение за недопустимост, което както отбелязва генералният адвокат в точка 65 от заключението си, не е свързано с обществения ред, при това положение е само по себе си недопустимо. При тези условия, макар и Първоинстанционният съд да е трябвало да се произнесе по това възражение, той е трябвало също, но задължително, да приеме последното за недопустимо. Щом като това е така, неговият пропуск да се произнесе остава без последици за правата на La Poste, което следователно няма основание да се позовава на този пропуск, за да оспори редовността на обжалваното съдебно решение.

70 При тези условия, дори да се предположи, че първата част от второто правно основание е допустима, при всички случаи тя не е основателна. Поради това следва да бъде отхвърлена.

— По втората част от второто правно основание

71 Уместно е да се припомни, че според член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, приложим по силата на член 120 от същия правилник, когато Първоинстанционният съд е сезиран, както в случая, с решение на Съда, с което делото се връща за ново разглеждане, въвеждането на нови правни основания в хода на производството пред тази инстанция е забранено, освен ако тези правни основания почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството. От това следва, че след решението на Съда за връщане на делото за ново разглеждане по принцип не е допустимо страните да посочват правни основания, които не са били повдигнати в хода на производството, по което е постановено отменното от Съда решение на Първоинстанционния съд.

72 При разглеждането на жалбата, с която Ufex и др. са сезирали Първоинстанционния съд в производството по дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе, се установява, че искането за отмяна се основава на четири правни основания, които Първоинстанционният съд е приел за изведени от нарушаване на правото на защита, от недостатъчно мотивиране, от фактически грешки и от явни грешки в преценката и накрая от нарушение на понятието за държавна помощ (Решение по дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе, точка 37).

73 В писмените си становища, депозирани след Решение по дело Chronopost и др./Ufex и др., посочено по-горе, UFEX и др. поддържат трите си последни правни основания, които в точка 49 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд разглежда като изведени от нарушение на задължението за мотивиране, от фактически неточности и от явни грешки в преценката, както и от неправилно прилагане на понятието за държавна помощ.

74 От прегледа на тези становища не се установява UFEX и др. да са имали намерение да повдигат ново правно основание. Безспорно е освен това, че доводите, които те са развили тогава относно прехвърлянето на Postadex, в подкрепа на правното основание, изведено от фактически неточности и от явни грешки в преценката, са били вече изложени в жалбата им, депозирана в производството по дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе. Такова излагане на доводи не би могло да се определи като ново правно основание.

75 Както впрочем правилно уточнява Първоинстанционният съд в точка 51 от обжалваното съдебно решение, правните основания, изведени от фактически неточности и от явни грешки в преценката, в случая се смесват с това, изведено от неправилно прилагане на понятието за държавна помощ. При тези обстоятелства Първоинстанционният съд е могъл с право да даде нова квалификация на доводите на Ufex и др. относно прехвърлянето на Postadex като посочени в подкрепа на правното основание, изведено от неправилно прилагане на понятието за държавна помощ (вж. относно възможността да се направи такава нова квалификация Решение от 19 ноември 1998 г. по дело Парламент/Gaspari, C-316/97 P, Recueil, стр. I-7597, точка 21).

76 При това положение, отговаряйки на тези доводи при изследването на правното основание, изведено от неправилно прилагане на понятието за държавна помощ, Първоинстанционният съд по никакъв начин не се е произнесъл по ново правно основание и следователно не е нарушил разпоредбите на член 48, параграф 2 от своя процедурен правилник.

77 Тъй като втората част от второто правно основание е неоснователна, тя също трябва да се отхвърли.

78 Поради това второто правно основание трябва да се отхвърли изцяло.

*По третото правно основание, изведено от грешка при прилагане на правото, допусната от Първоинстанционния съд при преценяване на задължението за мотивиране на спорното решение в частта, която се отнася до логистичното и търговско подпомагане, предоставено от La Poste на SFMI-Chronopost*

79 Изследването на това правно основание предполага преди излагането на доводите на страните да бъдат припомнени мотивите, възприети от Първоинстанционния съд, за да се приеме, че спорното решение трябва да бъде отменено поради недостатъчно мотивиране.

Мотивите за отмяна, възприети от Първоинстанционния съд

80 След като в точки 63—71 от обжалваното съдебно решение припомня изискванията на Договора за ЕО относно мотивирането на актовете на общностните институции, така както са посочени в съдебната практика, Първоинстанционният съд изследва мотивите на спорното решение, като се основава по същество на две категории елементи, които според него са определящи.

81 Първоинстанционният съд установява, на първо място, че трябва да провери спазването от страна на Комисията на задължението и за мотивиране в светлината на принципите, изведени от точка 40 от Решение по дело Chronopost и др./Ufex и др., посочено по-горе, така както са припомнени в точка 15 от настоящото решение.

82 От това Първоинстанционният съд прави извода в точка 72 от обжалваното съдебно решение, че „[...] това предполага в частност изследване дали мотивите на [спорното] решение са достатъчни, от една страна, относно това дали изискваната от SFMI-Chronopost насрещна престация покрива, първо, всички

допълнителни променливи разходи, причинени от предоставянето на логистично и търговско подпомагане, второ, подходящо участие в постоянните разходи, свързани с използването на пощенската мрежа, и трето, подходящи доходи от собствения капитал, доколкото той е предоставен за конкурентната дейност на SFMI-Chronopost, а от друга страна, относно това дали съществуват улики, че тези елементи са били подценени или определени произволно".

83 Първоинстанционният съд приема, че спорното решение не дава достатъчно уточнения по всички тези въпроси.

84 На второ място, като припомня, че обхватът на задължението за мотивиране трябва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по случая, които при необходимост могат да оправдаят по-подробно мотивиране, Първоинстанционният съд приема, че в дадения случай това е така.

85 В това отношение в точка 97 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, че „[…] обстоятелствата, които оправдават излагане на по-подробни мотиви, се съдържат във факта, че, първо, става въпрос за едно от първите решения, засягащи сложния въпрос, в рамките на прилагането на разпоредбите за държавните помощи, за изчисляването на разходите на дружество майка, действащо на резервиран пазар и предоставящо логистично и търговско подпомагане на своето дъщерно дружество, което не осъществява дейност на резервиран пазар. Второ, оттеглянето на първото решение на Комисията за отхвърляне от 10 март 1992 г. след подаването на жалба за отмяна и Решение по дело SFEI и др., посочено по-горе, е трябвало да накарат Комисията да мотивира подхода си с още повече старание и точност по оспорените точки. Накрая, обстоятелството, че в хода на административната процедура жалбоподателите са представили няколко икономически проучвания, също е трябвало да накара Комисията старателно да изработи мотиви, като същевременно отговори на основните доводи на жалбоподателите, така както са подкрепени от тези икономически проучвания."

Доводи на страните

86 Chronopost и La Poste поддържат, че възприетите от Първоинстанционния съд изисквания за подробно мотивиране на спорното решение, въз основа на които той го отменя, надвишават изискванията на ограничения контрол на решение, прието в област, в която Комисията разполага с широко право на преценка. Chronopost добавя, че под прикритието на контрола на мотивирането Първоинстанционният съд, в резултат на истинска злоупотреба с власт, осъществява контрол на явната грешка в преценката, и дори на целесъобразността на спорното решение, като подменя преценката на Комисията със своята преценка.

87 UFEX и др. искат това правно основание да бъде отхвърлено, като поддържат, че спорното решение не е достатъчно мотивирано и се ограничава до общи съображения, които не отговарят на подробните доводи, изложени в жалбата. Те изтъкват, че доводът, изведен от злоупотребата с власт, не може да бъде използван по отношение на решение на Първоинстанционния съд.

Съображения на Съда

88 Уместно е да се припомни, че според постоянната съдебна практика мотивирането, което се изисква от член 190 от Договора ЕО (понастоящем член 253 ЕО), трябва да съответства на естеството на съответния акт и трябва да показва по ясен и недвусмислен начин съображенията на институцията — автор на акта, така че да позволява на заинтересованите лица да се запознаят с основанията на приетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви, както и от интереса, който адресатите или други пряко и лично засегнати от акта лица могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички значими фактически и правни обстоятелства, доколкото спазването на изискванията на член 190 от Договора при мотивирането на даден акт трябва да се преценява не само от гледна точка на неговото съдържание, но също и на контекста му, както и на съвкупността от правните норми, уреждащи съответната материя (вж. по-специално Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's Франция, посочено

по-горе, точка 63 и посочената съдебна практика, както и Решение от 15 юли 2004 г. по дело Испания/Комисия, C-501/00, Recueil, стр. I-6717, точка 73).

89 Що се отнася по-конкретно до решение на Комисията, в което се приема, че няма държавна помощ, за каквато е съобщило оплакващо се лице, следва да се приеме, че Комисията при всички случаи е длъжна да обясни достатъчно на оплакващото се лице причините, поради които посочените в оплакването фактически и правни обстоятелства не са били достатъчни за доказване на съществуването на държавна помощ. Комисията обаче не е длъжна да взема отношение по обстоятелства, които явно нямат връзка със случая, нямат значение или са очевидно второстепенни (Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's Франция, посочено по-горе, точка 64).

90 Трябва също да се припомни, че законосъобразността на решение относно държавни помощи трябва да се преценява с оглед на информацията, с която Комисията е могла да разполага към момента, в който го е приела (Решение от 11 септември 2003 г. по дело Белгия/Комисия, C-197/99 P, Recueil, стр. I-8461, точка 86 и посочената съдебна практика).

91 Именно с оглед на тези съображения е уместно да се прецени основателността на възприетите в конкретния случай от Първоинстанционния съд две категории изисквания за мотивиране, така както са припомнени в точки 80—85 от настоящото решение.

92 Най-напред, ако се предположи, че в отговора си на мотивите на оплакването на UFEX и др. Комисията прилага критерии за преценка на понятието „нормални пазарни условия", които биха могли да бъдат погрешни в сравнение с възприетите от Съда в Решение по дело Chronopost и др./Ufex и др., посочено по-горе, постановено впоследствие, това обстоятелство би могло да се отрази на самата основателност на мотивите на спорното решение, но не и на това дали са достатъчни от формална страна.

93 По-нататък, когато става въпрос за изискването за по-подробно мотивиране на спорното решение, с оглед на контекста, в който то е прието, анализът на Първоинстанционния съд не изглежда релевантен.

94 От една страна, както отбелязва генералният адвокат в точка 94 от заключението си, обстоятелството, че спорното решение е едно от първите, които засягат сложния въпрос в областта на държавните помощи за изчисляването на цената на подпомагането, предоставено от осъществяващо дейност на резервиран пазар дружество майка на неговото дъщерно дружество, което не действа на подобен пазар, не оправдава само по себе си мотиви, навлизащи непременно в подробностите на изчисляването на тези разходи, ако както в конкретния случай, Комисията смята, че самите принципи на мотивите на оплакващите се са в това отношение погрешни. Ако се предположи, че самият подход на Комисията е погрешен, това обстоятелство би могло да се отрази на обосноваността на спорното решение, но не на неговата редовност от формална страна.

95 От друга страна, макар да е вярно, че спорното решение е прието, след като Комисията е оттеглила предходно свое решение от 10 март 1992 г., с което е оставено без последствия оплакването на UFEX и др. и което е било предмет на жалба за отмяна, посоченото оттегляне не предполагало никаква промяна в обхвата на задължението на Комисията за мотивиране. Наистина понятието за държавна помощ отговаря на обективно положение, което се преценява към датата, на която Комисията взема решението си (Решение от 22 юни 2006 г. по дело Белгия и Forum 187/Комисия, C-182/03 и C-217/03, Recueil, стр. I-5479, точка 137). Щом като това е така, причините, поради които в по-ранно решение Комисията е направила различна преценка на разглежданото положение, трябва да останат без значение за преценката на законосъобразността на спорното решение.

96 Накрая, необходимата връзка между посочените от оплакващия се мотиви и мотивите на решението на Комисията не налага същата да бъде задължена да отхвърли всеки един от доводите, изложени в подкрепа на първите. Достатъчно е тя да изложи фактите и правните съображения, които имат основно значение в структурата на решението (Решение от 11 януари 2007 г. по дело Technische Glaswerke Ilmenau/Комисия, C-404/04 P, точка 30). В конкретния случай и при условие че дадените обяснения обосновават причините, поради които тези мотиви не са счетени за релевантни, нито броят, нито значението на представените от оплакващия се в подкрепа на тези мотиви икономически проучвания могат сами по себе си да променят обхвата на задължението на Комисията за мотивиране.

97 Освен това трябва също да се припомни, че изследването на въпроса дали, както поддържат UFEX и др., предоставеното от La Poste на SFMI-Chronopost логистично и търговско подпомагане представлява държавна помощ се вписва се в контекст, който към датата на спорното решение се характеризира от две групи елементи.

98 От една страна, в точка 62 от Решение по дело SFEI и др., посочено по-горе, Съдът, както беше припомнено в точка 3 от настоящото решение, е приел, че предоставянето на логистично и търговско подпомагане от публично предприятие на неговите частноправни дъщерни дружества, извършващи отворена за свободната конкуренция дейност, може да представлява държавна помощ по смисъла на член 92 от Договора, ако получаваното в замяна заплащане е по-ниско от това, което би било изисквано при нормални пазарни условия.

99 От друга страна, безспорно е, че именно на основата на тези съображения оплакването, с което UFEX и др. са сезирали Комисията, е целяло по същество да обоснове, че заплащането за логистичното и търговско подпомагане е недостатъчно (раздел I, част Д от спорното решение).

100 UFEX и др. поддържат по-конкретно, че заплащането за логистичното и търговско подпомагане трябва да бъде изчислено въз основа на цената, която предприятие, действащо при нормалните пазарни условия, трябва да поиска за разглежданите престации, без да се вземат предвид „икономиите от мащаба“, от които La Poste се ползва поради монопола си и именно които според оплакващите се са в основата на нарушението на конкуренцията.

101 За да приеме, че отговорът, даден на направените от UFEX и др. оплаквания, е недостатъчен, Първоинстанционният съд е преценил в точки 75—95 от обжалваното съдебно решение, че предоставените от Комисията сведения са много общи и неточни.

102 Както отбелязва генералният адвокат в точка 97 от заключението си, Първоинстанционният съд критикува особено липсата на точност, що се отнася до използваните икономически и счетоводни понятия, до характера на

изследваните разходи и до компонентите, използвани при направените финансови изчисления. Той установява, че не е в състояние да провери наличието или липсата на евентуални фактически грешки или грешки в преценката и приема, що се отнася до променливите разходи, че спорното решение трябва поне да включва общо съдържание на аналитичните счетоводни изчисления, свързани с предоставените престации.

103 Трябва да се констатира обаче, на първо място, и както всъщност отбелязва Първоинстанционният съд в точка 73 от обжалваното съдебно решение, че „причините, поради които Комисията отхвърля предложения от UFEX и др. метод на изчисление на цената на тези престации, личат ясно от мотивите, изложени в съображения 49—56 от [спорното] решение“.

104 По-конкретно, Комисията обяснява защо според нея предоставените от UFEX и др. подробни икономически проучвания се основават на погрешна в основата си концепция за нормалната пазарна цена. Всъщност те определят тази цена като цената, на която сравнимо частно дружество би доставяло същите услуги на дружество, с което не е свързано, макар че трябва да се държи сметка за обстоятелството, че сделката се извършва между две дружества, принадлежащи към една и съща група, и че при тези условия не могат да бъдат пренебрегнати стратегическите съображения и взаимните връзки, които произтичат от принадлежността на Chronopost и на La Poste към същата тази група.

105 При тези обстоятелства, както отбелязва генералният адвокат в точка 106 от заключението си, би било безпредметно да се дава подробен отговор на предположенията и на изчисленията, на които се основават посочените проучвания, за да определят общия размер на твърдяната държавната помощ. При това положение не може да се упреква Комисията затова, че не е дала отговор от такова естество.

106 На второ място, трябва да се констатира, че Първоинстанционният съд не уточнява кои аспекти на направеното от UFEX и др. оплакване според него са разгледани по неподходящ начин в спорното решение.

107 На трето място, трябва да се отбележи още, че Първоинстанционният съд не обосновава по кои въпроси спорното решение не излага мотивите, поради които представените от UFEX и др. фактически и правни доводи не позволяват на Комисията да приеме, че е налице държавна помощ. Възприетите мотиви, както са припомнени в точка 4 от настоящото решение, всъщност показват ясно и недвусмислено следваната от Комисията логика и позволяват по отношение на тях да бъде осъществен съдебен контрол.

108 Що се отнася до икономическите и счетоводни понятия, използвани от Комисията, до естеството на изследваните цени, както и до компонентите, използвани за направените финансови изчисления, не би могло да се оспорва, че те спадат към сложни технически преценки. При положение че спорното решение показва ясно следваната от Комисията логика, за да даде възможност основателността му да бъде оспорена впоследствие пред компетентната юрисдикция, би било прекомерно да се изискват специфични мотиви за всеки от техническите избори или всеки от цифровите елементи, на които се основава тази логика (за актовете с общо значение вж. по аналогия по-конкретно Решение от 12 юли 2005 г. по дело Alliance for Natural Health и др., C-154/04 и C-155/04, Recueil, стр. I-6451, точка 134)

109 Важно е впрочем да се отбележи, че за да гарантира спазването на търговската тайна, което е задължение на Комисията въз основа на член 214 от Договора за ЕО (понастоящем член 287 ЕО), някои данни, отнасящи се именно до себестойността на престациите, не биха могли да бъдат посочени в акт като разглеждания в настоящия случай. Неизчерпателността на съдържащите се в подобен акт цифрови данни не би позволила все пак мотивите му да бъдат определени като недостатъчни, нито би попречила на упражняването на последващ съдебен контрол.

110 На последно място, ако за да оспорят основателността на така направените избори, и по-конкретно тяхното съответствие на възприетите от Съда в Решение по дело Chronopost и др./Ufex и др., посочено по-горе, критерии, позволяващи да се определят в случая нормалните пазарни условия, UFEX и др. са повдигнали пред Първоинстанционния съд различни доводи, поставящи под съмнение данните, на които Комисията се е основала, трябвало е тя да се обоснове пред Първоинстанционния съд в рамките състезателното производство.

111 Обратно, обстоятелството, че всички тези данни не се съдържат в текста на самото спорно решение, не позволява да се приеме a fortiori, ако тези доводи са повдигнати или развити в хода на съдебното производство, следващо по време Решение по дело Chronopost и др./Ufex и др., посочено по-горе, че това решение не е достатъчно мотивирано.

112 Ето защо Първоинстанционният съд не може, без да допусне грешка при прилагането на правото, да направи извода, както прави в точка 95 от обжалваното съдебно решение, че му е невъзможно да провери дали използваният метод и следваните от Комисията етапи на анализ не съдържат грешки и са съвместими с изведените в посоченото решение принципи за определяне на съществуването или липсата на държавна помощ.

113 От изложените по-горе съображения се установява, че нито един от възприетите от Първоинстанционния съд мотиви не е от естество да обоснове отмяната на спорното решение поради липса на мотиви. В резултат на това посоченото от Chronopost и La Poste правно основание, изведено от допуснатата от Първоинстанционния съд грешка при прилагане на правото, колкото до преценката на задължението на Комисията за мотивиране, е основателно.

114 При това положение обжалваното съдебно решение следва да се отмени в частта, с която поради нарушаване на това задължение е постановена отмяната на спорното решение в частта, в която се приема, че предоставеното от la Poste на SFMI-Chronopost логистично и търговско подпомагане не представлява държавна помощ.

*По четвъртото правно основание, изведено от допусната от Първоинстанционния съд грешка при прилагане на правото при преценката на понятието за държавна помощ, що се отнася до прехвърлянето на клиентелата на Postadex*

Доводи на страните

115 Chronopost и La Poste поддържат, че Първоинстанционният съд неправилно е приел, че обособяването от държава-членка на спадаща към конкурентния сектор дейност в дъщерно дружество представлява държавна помощ, поради това че клиентелата, която е финансиран с държавни средства нематериален актив, при това положение би била прехвърлена без насрещна престация.

116 По този начин Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като противно на това, което предписва Съдът в Решение по дело Chronopost и др./Ufex и др., посочено по-горе, не е отчел особеното положение на La Poste, което поради факта че същото упражнява дейността си в резервирания сектор, не може да бъде сравнявано с това на частните предприятия. Прехвърлянето на Postadex не би могло да бъде изкуствено отделено от операцията по обособяването на дейност в дъщерно дружество от дадена административна струтура, която не може да бъде преценявана по същия начин като апортна вноска, която би направило частно дружество в свое съществуващо дъщерно дружество. Освен това, както установява Комисията, апортът на капитали в Chronopost от публичните власти е бил възнаграден и следователно те по никакъв начин не са помогнали на създаденото дъщерно дружество.

117 Това обособяване на дейността в дъщерно дружество, впрочем поискано от Комисията в рамките на либерализирането на отрасли, упражнявани в миналото при условията на монопол, не е сравнимо с отношенията между съществуващи дружества и дъщерни дружества. В момента на обособяването в дъщерно дружество, което може да бъде сравнено с разделянето на едно дружество на отделни дружества, не би могло да има държавна помощ, тъй като все още не би имало бенефициер и при всички случаи не би имало непременно предимство. Освен това Комисията била взела предвид предполагаемата стойност на прехвърлените нематериални активи.

118 Накрая, Съдът вече бил отсъдил, че капиталова операция в полза на дъщерно дружество от публичния сектор по начало е лишена от какъвто и да е елемент

на помощ, когато в операцията участва и частен инвеститор, както в настоящия случай, понеже дружеството TAT, което притежава 34 % от капитала на SFMI, е направило в него апортна вноска със собствените си активи.

119 Според UFEX и др. действително има безплатно прехвърляне на Postadex на SFMI-Chronopost без насрещна престация, която не би могла да се получи от доходите от инвестирания собствен капитал, за което възприетите от Комисията числа не са релевантни. Апортните вноски, които по дружественото право трябва винаги да бъдат оценявани, действително биха създали предимство за Chronopost, осигурявайки му като на нов участник предимство в конкуренцията, получено извън нормалните пазарни условия. Наистина става въпрос за безплатно прехвърляне на клиентела, впрочем лишена от избор, от монопола на неговото дъщерно дружество.

120 За прилагането на член 92, параграф 1 от Договора е без значение дали става въпрос за разделяне, тъй като понятието за държавна помощ се определя, като се изхожда не от причините или от средствата за операцията, а от нейните последици за пазара и за вътреобщностната търговия.

Съображения на Съда

121 Като начало трябва да се припомни, че според постоянната съдебна практика определянето като „помощ“ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора изисква всички предвидени в тази разпоредба условия да са налице (вж. Решение от 21 март 1990 г. по дело Белгия/Комисия, наричано „Tubemeuse“ C-142/87, Recueil, стр. I-959, точка 25, Решение от 14 септември 1994 г. по дело Испания/Комисия, C-278/92—C-280/92, Recueil, стр. I-4103, точка 20, Решение от 16 май 2002 г., по дело Франция/Комисия, C-482/99, Recueil, стр. I-4397, точка 68, както и Решение от 24 юли 2003 г. по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Recueil, стр. I-7747, точка 74).

122 На първо място, трябва да става въпрос за намеса на държавата или с държавни средства. Второ, тази намеса трябва да е в състояние да засегне търговията

между държавите-членки. Трето, тя трябва да дава предимство на ползващия се от нея. Четвърто, тя трябва да нарушава или да създава опасност от нарушаване на конкуренцията (вж. по-специално Решение от 30 март 2006 г. по дело Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, C-451/03, Recueil, стр. I-2941, точка 56).

123 Наред с това, според постоянната съдебна практика, предоставените предимства могат да произтичат не само от положителни престации като субсидии, заеми или участие в капитала на предприятия, но също и от други видове намеса, която под различни форми облекчава разходите, които обикновено са в тежест на бюджета на едно предприятие, и която по този начин, без да бъде субсидия в тесния смисъл на думата, е от същото естество и има същите последици. Важно е да се отбележи, че между непреките предимства, които имат същите последици като субсидиите, попада доставката на стоки или на услуги при преференциални условия (вж. в този смисъл по-конкретно Решение от 20 ноември 2003 г. по дело GEMO, C-126/01, Recueil, стр. I-13769, точки 28 и 29).

124 За да приеме в точки 165 и 167 от обжалваното съдебно решение, че прехвърлянето на Postadex в полза на SFMI-Chronopost от La Poste, към този момент държавно учреждение, представлява държавна помощ, Първоинстанционният съд е счел, че тази операция е довела до прехвърляне на клиентела, т.е. на част от нематериалния актив, която има икономическа стойност, и че в замяна на полученото в резултат на това от SFMI-Chronopost предимство няма никаква насрещна престация в полза на La Poste.

125 Подобна логика дава основание да се смята, че La Poste се е разделило с Postadex без никаква насрещна престация, все едно, че прехвърлената дейност е била приватизирана без каквото и да е заплащане.

126 Такъв анализ обаче изхожда от погрешна предпоставка. Действително е безспорно, че La Poste е осъществило това прехвърляне чрез създаването на дъщерно дружество и че чрез холдинга, в който то притежава 100 %, е придобило в дъщерното си дружество Chronopost 66 % от неговия капитал. Не би могло обаче да се изключи, че това участие отчита поне отчасти стойността на прехвърлените материални и нематериални активи, а именно тези на клиентелата на Postadex.

127 Както отбелязва генералният адвокат в точка 117 от заключението си, La Poste запазва икономическата стойност на прехвърлените на Chronopost дейности, отговаряща на участието и от 66 % в капитала на последното.

128 При тези условия трябва да се приеме, че Първоинстанционният съд не може, без да допусне грешка при прилагането на правото, да обоснове анализа си, като пренебрегне напълно правните и икономически условия на прехвърляне на клиентела в рамките на създаването на дъщерно дружество, при положение че те самите са могли да породят насрещна престация за полученото от това прехвърляне предимство.

129 По-нататък, такава квалификация като държавна помощ би могла да се приеме единствено ако прехвърлянето на клиентела на Postadex само по себе си отговаря на всички посочени в член 92, параграф 1 от Договора условия, така както са припомнени в точка 122 от настоящото решение, които са кумулативни (вж. в този смисъл Решение от 23 март 2006 г. по дело Enirisorse, C-237/04, Recueil, стр. I-2843, точка 50).

130 Не се твърди обаче, че всички тези условия са изпълнени. При всички случаи, що се отнася до въпроса дали, както следва от четвъртото от тези условия, такова прехвърляне би нарушило или би създало опасност от нарушаване на конкуренцията, това би могло да бъде така само ако в частност то изменя структурата на съответния пазар, засягайки положението на конкурентните предприятия, вече присъстващи на този пазар.

131 В това отношение, както отбелязва генералният адвокат в точка 120 от заключението си, тъй като до датата на създаването на SFMI-Chronopost свързаната с експресните куриерски услуги дейност вече е била осъществявана пряко от La Poste под името Postadex, не се установява прехвърлянето на клиентелата на Postadex в полза на SFMI-Chronopost да има за последица, само по себе си, промяна на условията на конкуренцията на пазара на експресните куриерски услуги.

132 При тези условия следва да се приеме за основателно четвъртото правно основание, посочено от Chronopost и La Poste, както и да бъде отменено обжалваното съдебно решение в частта, в която е постановена отмяната на спорното решение в частта, в която се приема за установено, че прехвърлянето на Postadex не представлява държавна помощ.

133 С оглед на всички изложени по-горе съображения, следва да се отмени обжалваното съдебно решение, от една страна, в частта, с която се отменя спорното решение в частта, в която се приема за установено, че нито логистичното и търговско подпомагане, предоставено от La Poste на неговото дъщерно дружество, а именно SFMI-Chronopost, нито прехвърлянето на Postadex представляват държавна помощ в полза на SFMI-Chronopost, а от друга страна, в частта, в която в съответствие с това се разпределят съдебните разноски.

**По последиците от отмяната на обжалваното съдебно решение**

134 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда в случай на отмяна на решението на Първоинстанционния съд Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това. Тъй като настоящият случай е такъв, уместно е в частта от спора, с която остава сезиран, Съдът да се произнесе по съществото на искането за отмяна на спорното решение, като вземе предвид обстоятелството, че всички елементи, необходими за преценката на законосъобразността на последното, са могли да бъдат представени от страните в хода на цяло едно производство, преминало през няколко етапа.

*По обхвата на спора*

135 Трябва най-напред да се припомни, че обжалваното съдебно решение е отменило спорното решение само в частта, в която се приема за установено, че нито логистичното и търговско подпомагане предоставено на SFMI-Chronopost от La Poste, нито прехвърлянето на Postadex представляват държавна помощ в

полза на SFMI-Chronopost, при положение че както се припомня в точка 4 от настоящото решение, член 1 от спорното решение сочи други факти, за които Комисията е приела, че не представляват държавна помощ.

136 Първоинстанционният съд е отхвърлил доводите на UFEX и др. относно тези други факти или в Решение по дело Ufex и др./Комисия, посочено по-горе, както е припомнено в точка 180 от обжалваното съдебно решение, или в точки 189—191 от последното.

137 Освен това при изследването на правното основание, изведено от нарушение на понятието за държавна помощ, в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е отхвърлил изложените в подкрепа на това правно основание от UFEX и др. аргументи, свързани, от една страна, с прибягването до метода, известен като „ретрополация“, както и от друга страна, свързани с използването на имиджа на La Poste.

138 При тези условия и тъй като UFEX и др., ответници в настоящото производство по обжалване, не са направили инцидентни искания, постановената от Съда частична отмяна на обжалваното съдебно решение не променя последното в частта, в която Първоинстанционният съд отхвърля тези доводи.

139 Вследствие на това предметът на спора, с който Съдът остава сезиран след отмяната, който се установява в точка 132 от настоящото съдебно решение, е занапред ограничен до оспорването на спорното решение само в частта, в която се приема за установено, че предоставеното от La Poste на неговото дъщерно дружество SFMI-Chronopost логистично и търговско подпомагане не представлява държавна помощ.

140 При това положение остава в рамките на този предмет да се произнесе решение по доводите, посочени в подкрепа на правното основание, изведено от нарушение на понятието за държавна помощ, така както се поддържат от UFEX и др. пред Първоинстанционния съд след постановяването на Решение по дело Chronopost и др./Ufex и др., посочено по-горе, а именно липсата на покритие на направените от La Poste разходи, подценяването и произволния характер

на някои възприети от Комисията доказателства, грешките при корекциите, направени в приложение 4 към доклада „Deloitte“, както и ненормално високото ниво на вътрешна доходност на инвестицията на La Poste.

*По основателността на искането за отмяна на спорното решение*

141 В самото начало трябва да се припомни, че понятието за държавна помощ, така както е определено в Договора, има юридически характер и трябва да се тълкува въз основа на обективни фактори. Поради тази причина общностният съд трябва по принцип и като отчита както конкретните обстоятелства по отнесения до него спор, така и техническия или комплексен характер на направените от Комисията преценки да упражни цялостен контрол по въпроса дали дадена мярка влиза в приложното поле на член 92, параграф 1 от Договора (Решение от 16 май 2000 г. по дело Франция/Ladbroke Racing и Комисия, C-83/98 P, Recueil, стр. I-3271, точка 25).

142 От това следва, че Съдът има задължението да провери дали посочените от Комисията факти са точни и дали могат да установят, че всички припомнени в точка 122 от настоящото решение условия, позволяващи определянето като „помощ“ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора, са налице.

143 Тъй като в случая става въпрос за сложна икономическа преценка, следва също да се припомни, че според постоянната съдебна практика съдебният контрол на акт на Комисията, предполагащ такава преценка, трябва да се ограничи до проверка на спазването на процесуалните правила и на тези относно мотивирането, на точността на фактите, приети, за да бъде направен оспореният избор, на липсата на явна грешка в преценката на тези факти или на липсата на злоупотреба с власт (вж. в този смисъл Решение от 29 февруари 1996 г. по дело Белгия/Комисия, C-56/93, Recueil, стр. I-723, точка 11, както и Решние от 8 май 2003 г. по дело Италия и SIM 2 Multimedia/Комисия, C-328/99 и C-399/00, Recueil, стр. I-4035, точка 39).

144 Освен това, при положение че както беше казано в точка 95 от настоящото решение, понятието за държавна помощ отговаря на обективно положение, което се преценява към датата, на която Комисията взема решението си, именно направените към тази дата преценки трябва да се вземат предвид при осъществяването на споменатия по-горе съдебен контрол.

145 Именно предвид тези съображения трябва да бъдат изследвани посочените от UFEX и др. доводи, които целят да установят неправилността на преценките, мотивирали Комисията да приеме, че заплащането за логистичното и търговско подпомагане на La Poste в полза на SFMI-Chronopost за периода 1986—1995 г. е било достатъчно и следователно не показвало наличието на държавна помощ в полза на последното.

146 UFEX и др. поддържат по-конкретно, че Комисията се задоволява да заяви, че пълните разходи, направени от La Poste, са покрити, без да уточнява възприетите цифри и направените изчисления, и че всъщност докладът „Deloitte“, на който тя се основава, признава нейната неспособност да обоснове изводите си относно променливите разходи при липсата на аналитично счетоводство на La Poste преди 1992 г.

147 В това отношение, както вече е отбелязал Първоинстанционният съд в точки 134—136 от обжалваното съдебно решение, по повод използването на метода, наречен на ретрополация, е безспорно, че едва от 1992 г. La Poste, до тогава съставна част от френската администрация, води аналитично счетоводство, без което е невъзможно да се направи точно изчисление на цената на предоставените престации от La Poste в полза на SFMI-Chronopost за предходния период.

148 Освен това, както вече е отбелязал Съдът в точка 38 от Решение по дело Chronopost и др./Ufex и др., посочено по-горе, при липсата на каквато и да е възможност за сравнение на положението на La Poste с това на частна група от предприятия, които не осъществяват дейността си в резервиран сектор, „нормалните пазарни условия“, които неизбежно са хипотетични, трябва да се преценяват въз основа на обективните и проверими елементи, които са на разположение.

149 При тези обстоятелства на пръв поглед няма причина Комисията да бъде упреквана за това, че е основала спорното решение на единствените налични тогава данни, получени именно от доклада „Deloitte“, така както са предадени от френското правителство, които са позволили да бъдат възпроизведени направените от La Poste разходи. Прибягването до тези данни би могло да е укоримо само ако е установено, че те се основават на очевидно погрешни съображения.

150 Изследването на доказателствата от представените на Съда преписки обаче не позволява да се направи такъв извод.

151 На първо място, нищо не дава основание на Комисията да постави под съмнение истинността на данните, които са и предоставени въз основа на аналитичното счетоводство на La Poste, въведено считано от 1992 г., което е било потвърдено от експерт-счетоводителите и от държавен инспектор — обстоятелство, което не е оспорено. Обстоятелството, че в доклад от 2003 г. френската Сметна палата подчертава „слабостта“ на някои елементи от това счетоводство, не би могло да докаже, че изборите, направени от Комисията към датата на приемане на спорното решение, са очевидно погрешни.

152 По-нататък, следва да се отбележи в тази насока, че UFEX и др. са приложили към оплакването, с което са сезирали Комисията, направен от Braxton икономически анализ, както и друго проучване на същото това дружество в подкрепа на жалбата, с която са сезирали tribunal de commerce de Paris през 1993 г. От неоспорените констатации в спорното решение се установява, че UFEX и др. са приложили към писменото си становище, представено на Комисията през август 1996 г., ново икономическо проучване, направено от консултантското дружество Bain & Co. (наричано по-нататък „проучването „Bain““), в което според UFEX и др. цифрите са по-достоверни от тези в двете предходни проучвания на Braxton.

153 Освен че тези последователни проучвания отразяват трудността на оценяването на реалните разходи за предоставеното от La Poste на SFMI-Chronopost подпомагане, от неоспорените констатации в спорното решение се установява, че докладът „Deloitte“ анализира изводите в проучването „Bain“ и им дава отговор. При тези условия възприетите от Комисията след депозирането на този доклад и на основата на всички съдържащи се в него съображения данни

трябва да се разглеждат като установени не по произволен начин, а въз основа на наличните тогава сведения.

154 На второ място, що се отнася до възприетата в посочения доклад „Deloitte“, а след това от Комисията, методика за определяне на разходите, направени от La Poste за дейността за експресни куриерски услуги на SFMI-Chronopost, UFEX и др. я оспорват, поради това че тя води до пренебрегване на обстоятелството, че някои постоянни разходи са пряко свързани единствено с дейността по експресните куриерски услуги. За да има все пак значение подобна критика, би трябвало да се установи съществуването за La Poste на разходи, произтичащи конкретно от дейността за експресните куриерски услуги, което по никакъв начин не е установено от UFEX и др., които в това отношение, без да идентифицират точно нито един от тези разходи, се ограничават да препратят по този въпрос към документи, съдържащи общи, непотвърдени по друг начин данни.

155 При всички случаи не се установява, че използването на този метод, който спада към свободата на преценка, с която трябва да разполага Комисията, когато трябва да направи избор от техническо естество, е резултат от явна грешка в преценката, при положение че по начало не е лишено от смисъл вписването, както в случая, на частта от постоянните разходи към една или друга дейност в зависимост от обема на различните дейности.

156 На трето място, безспорно е, както беше посочено в точка 147 от настоящото решение, че е невъзможно при липсата на аналитично счетоводство на La Poste за периода 1986—1992 г. да се осъществи точно пресмятане на цената на осъществените в полза на SFMI-Chronopost престации.

157 Именно за да се запълни тази липса, е било поверено на консултантското дружество Deloitte Touche Tohmatsu да направи нова обработка на наличните счетоводни данни, за да могат да се определят с възможно най-голямо приближение пълните разходи, присъщи на така предоставеното на SFMI-Chronopost логистичното и търговско подпомагане.

158 В такъв контекст не изглежда явно неподходящо тази нова обработка да съдържа различни корекции, чиито мотиви и обхват са изрично посочени в отговора на Комисията от 27 май 2005 г. на писмените въпроси, поставени на страните от Първоинстанционния съд. Наличието на такива корекции не позволява, само по себе си, да се направи извод за липса на последователност на данните, използвани от Комисията въз основа на това изследване.

159 На четвърто място, когато става въпрос за това дали поведението на La Poste като акционер на SFMI-Chronopost е търговски оправдано от гледна точка на принципа на инвеститора при условията на пазарна икономика и следователно дали не прикрива субсидии, които могат да представляват държавни помощи, Комисията, както се установява от спорното решение, е проверила, че НВД на инвестицията на La Poste като акционер надвишава общата цена на капитала на SFMI-Chronopost, т.е. нивото на нормална доходност, която частен инвеститор би изисквал при сходни обстоятелства.

160 Безспорно е, а и впрочем не е оспорено, че направеното изчисление, така както е изложено в спорното решение и така както се установява от таблица 1, съдържаща се в писмения отговор на Комисията от 27 май 2005 г., т.е. без да се държи сметка за помощта, която би могъл да представлява достъпът до мрежата и до елементи на търговското предприятие на La Poste (първи сценарий), води до констатацията, че НВД надвишава много цената на капитала. Колкото до НВД, изчислено, като се вземе предвид помощта, която би могъл да представлява достъпът до мрежата и до елементи на посоченото търговско предприятие (втори сценарий), UFEX и др. поддържат, че таблица 2 от този отговор съдържа грешки в изчисленията.

161 Трябва обаче да се приеме, че твърдението на UFEX и др., което не поставя под въпрос установеното в резултат на първия сценарий, не би могло да има значение. Действително, от една страна, от спорното решение е видно, че Комисията използва втория сценарий само въз основа на данните, представени от UFEX и др., чието съдържание тя оспорва, и само за да потвърди резултатите от своя първи сценарий.

162 От друга страна обаче, сред тези данни фигурира сумата, отговаряща според UFEX и др. на помощта, произтичаща от привилегированите условия за достъп до гишетата на La Poste, докато нито UFEX и др., нито проучването „Bain“, както

уточнява спорното решение, не обясняват как тя е била изчислена. При тези условия разглежданото твърдение не позволява да се приеме, че преценката на Комисията относно подходящото заплащане на собствените капитали, предназначени за конкурентната дейност, е явно погрешна.

163 Уместно е накрая да се припомни, че определянето на НВД в настоящия случай няма друга цел, освен да се провери дали поведението на La Poste като акционер на SFMI-Chronopost е търговски оправдано от гледна точка на принципа на инвеститора при условията на пазарна икономика. От гледна точка на тази цел това, което има значение за Комисията, е дали НВД надвишава нормалното ниво на доходност, което частен инвеститор би изисквал при сходни условия. При това положение обстоятелството, че това надвишаване е повече или по-малко значително, няма значение за това дали финансовите сделки, които са осъществени между La Poste и неговото дъщерно дружество, съдържат елемент на помощ. Следователно в случая доводът на UFEX и др., изведен от ненормално високото ниво на НВД, е неоснователен.

164 В светлината на всички изложени по-горе съображения правното основание, изведено от нарушение на понятието за държавна помощ, не е основателно и при това положение жалбата на UFEX и др., с която се иска отмяната на спорното решение, може само да бъде отхвърлена.

**По съдебните разноски**

165 Член 122, първа алинея от Процедурния правилник предвижда, че когато жалбата е неоснователна или когато е основателна и окончателното решение по правния спор се взема от Съда, той се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 69, параграф 2 от същия правилник, приложим в производството по обжалване въз основа на член 118 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Член 69, параграф 3, първа алинея от посочения правилник предвижда обаче, че поради изключителни обстоятелства Съдът може да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски. Що се отнася до параграф 4, първа алинея от същия член, той гласи, че държавите-членки, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

166 С оглед на миналите обстоятелства по настоящия случай следва всяка от страните, както и Френската република, да бъде осъдена да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

**1) Отменя Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 7 юни 2006 г. по дело UFEX и др./Комисия (T-613/97), от една страна, в частта, с която отменя Решение 98/365/ЕО на Комисията от 1 октомври 1997 г. относно държавна помощ, която Франция предоставя на SFMI-Chronopost в частта, в която се приема за установено, че нито логистичното и търговско поподпомагане, предоставено от La Poste на неговото дъщерно дружество, а именно SFMI-Chronopost, нито прехвърлянето на Postadex представляват държавна помощ в полза на SFMI-Chronopost, а от друга страна, в частта, в която в съответствие с това се разпределят съдебните разноски.**

**2) Отхвърля жалбата, заведена под № T-613/97 пред Първоинстанционния съд на Европейските общности.**

**3) Всяка от страните, както и Френската република, понася направените от нея съдебни разноски.**

Подписи